

Konsert med Copenhagen Classic, Andreas Brantelid (cello) & Mattias Jacobsson (gitarr) i Ekestads Folkets Park 5/8 år 2005.

Det är sensommar och då är det dags för musikvänner att bege sig till den sällsynt sköna lövskogsläntan där Ekestads Folkets Park ligger inbäddad för att njuta av klassiska toner. Musikerna återkommer, utökade med någon gästartist, och med ett alltid lika nytt och omväxlande program.

Till denna tredje upplaga är alla sex ordinarie medlemmarna av eminenta Copenhagen Classic ånyo på plats, sedan altviolinisten Ida Speyer Grøn återvänt från fjolårets utflykt till Nya Zeeland. Tredje gången är det också för den 17-årige cellisten Andreas Brantelid. Gästartist är den nästan lika unge gitarristen Mattias Jacobsson.

Man brukar, medan kvällen ännu är ljus, inleda med något sommarsvenskt. I år blev det "Nocturne" av Evert Taube, framförd av de båda solisterna. Så tog Copenhagen Classic vid med ett allegro ur en stråksextett av Hakon Børresen (1876-1954), rytmisk och dansant musik, lite sommandansk. Børresen var en senromantiker, "50 år efter sin tid", sa cellist Ingemar Brantelid, men Copenhagen Classic spelar honom gärna och har också gett ut en cd med hans musik.

Första avdelningen avslutades med Wolfgang Amadeus Mozarts "Grande Sestetto Concertanto", en transponering av tonsättarens konsert för violin, viola och orkester.

Sedan blev det mycket spanskt. Till att börja med en kvintett för gitarr och stråkkvartett av Luigi Boccherini, som ju var italienare men som 1769 vid 26 års ålder flyttade till Madrid och levde där till sin död 1805.

"Hans gitarrkvintetter är jättefina och jätteroliga", sa Mattias Jacobsson och visade det särskilt i de båda sista satserna, där han fick rika tillfällen att rumstera om i det vilt spanska tonspråket. Henrik Brendstrup förstärkte intrycket med korta, snabba stråkdrag och kastanjettliknande knackningar på cellon.

Efter det ropade man hellre olé! än bravo! Boccherini är en tonsättare som allt mer träder fram ur glömskan. I uppslagsverket Nordisk Familjebok från tidigt 1900-tal kan man läsa följande infama rader: "Hans produktion omfattar ej mindre än 9 kvartetter och 125 kvintetter, förutom sextetter, symfonier, m.m. Av dessa lever nu blott en menuett kvar." Vi vet bättre.

Man drig sedan ner tempot med ett vemodigt "Andante Cantabile" för cello och stråkensemble av Pjotr Tjajkovskij. Andreas Brantelid avslutade stycket i ett ljuvligt pianissimo.

Det lugna tempot fortsatte när kvällens gästsolist återkom i ett stycke som man betraktar som ett favoritverk, den långsamma mellan satsen, adagiot, i spanjoren Joaquín Rodrigos berömda "Concierto de Aranjuez". Den från treårsåldern blinde Rodrigo levde nästan hela 1900-talet, från 1901 till 1999, och blev med tiden en omhuldad patriark i det spanska musikalivet. Han sökte inspiration i den spanska vihuela- och gitarrtraditionen från 1500-talet och framåt och det går en linje från denna tidiga musik via Boccherini fram till Rodrigo.

Mattias Jacobsson exekverade solopartierna briljant med bästa tänkbara uppbackning från Copenhagen Classic.

Till sist bjöd de båda solisterna på någonting som såvitt de själva vet aldrig tidigare gjorts. De framförde på cello och gitarr den Carmenfantasi som den spanske violinvirtuosen och tonsättaren Pablo de Sarasate (1844-1908) skrev för sitt instrument sedan han sett Bizets opera.

Brantelid & Jacobsson plockade rent av fram nya kvaliteter ur de välkända melodierna. Att spela det snabbaste avsnittet på cello borde helt enkelt inte vara möjligt. Men Andreas Brantelid gjorde det i alla fall!